

EEN LIEFDE VOOR ALTIJD

Cynthia Zwagemaker

EEN LIEFDE VOOR ALTIJD

Summer Romance

Kabook

Imprint Kabook Publishing

Eerste druk december 2025
© 2025 Cynthia Zwagemaker
© 2025 Kabook Summer Romance
© 2025 imprint van Kabook Publishing

Alle rechten voorbehouden
Redactie: Tamara Geraeds
Omslagontwerp: Istock

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen, locaties en incidenten zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur, of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of met feitelijke gebeurtenissen, berust op louter toeval. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen:

www.kabookpublishing.com
www.facebook.com/kabookuitgevers
www.twitter.com/kabookuitgevers

*Annie, Peter, Rick, Romy, Tiny, Josina, Theo, Arno,
Lilian, Grace, Denise en Jamie:
bedankt voor jullie steun!*

‘Wat een ongelofelijke...’

‘Laat me je daar onderbreken.’ Ik houd mijn lege glas omhoog, zodat Noah - mijn beste vriend - kan bij-schenken.

Met opgetrokken wenkbrauwen kijkt hij me over de bar heen aan. Met zijn lippen op elkaar geperst komt hij uit de keuken om mijn glas uit mijn hand te pakken.

‘Ik weet wat je wilt zeggen, maar-’

Nu is Noah degene die mij in de rede valt. ‘Laat me raden, hij heeft een goed excuus.’ De ergernis is duidelijk hoorbaar in zijn stem.

Ik sta op het punt om Bart - mijn vriend - te verdedigen, want dat is wat ik altijd doe. Als iemand iets naars zegt over mijn vrienden, familie of zelfs kennissen dan ben ik de eerste die zijn mond opentrekt om het tegendeel te bewijzen.

Zelfs mensen die ik helemaal niet ken verdedig ik. Zoals die keer dat mijn fiets werd gestolen en ik tientallen redenen kon bedenken waarom iemand dat zou doen, waaronder een man die zijn bevallende vrouw naar het ziekenhuis moest brengen terwijl de auto net de geest had gegeven. Of misschien was er

wel een tasjesdief die achterna moest worden gezeten en was mijn fiets het enige beschikbare vervoersmiddel.

Ergens snap ik heus wel dat die excuses niet altijd realistisch zijn. Noah laat regelmatig vallen dat ik net een struisvogel ben en het slechte van de mens niet wil zien. Zelf zie ik het juist als het benadrukken van de goede kanten van de mens.

Zo ook in dit geval. Bij thuiskomst had Bart een hele goede reden waarom hij deed wat hij deed, en ik ben net zo goed verantwoordelijk. Ik heb inderdaad veel gewerkt, weinig tijd voor hem gehad. Nu we ons tweejarig jubileum naderen, begrijp ik heel goed dat hij het gevoel heeft dat we in een sleur terechtkomen. Ik moet meer mijn best doen, dat is duidelijk.

‘Ik stel voor dat je per direct al het contact met hem verbreekt,’ zegt Noah, terwijl hij ijsblokjes en verschillende soorten drank mixt in een cocktailshaker. Hij maakt de beste cocktails die ik ooit heb geproefd, wat op zich niet gek is gezien zijn werk als barman. Vanavond kiest hij er blijkbaar voor om niet alleen de lekkerste, maar ook de sterkste cocktails te maken. Ik heb er nog maar eentje op en ik word nu al lichter in mijn hoofd.

Ik grimas om zijn opmerking. Was het maar zo simpel. Nee, dit moet werken. Dat moet gewoon.

‘Aarde aan Emma.’ Noah zwaait met zijn hand voor mijn gezicht. Als ik opkijk geeft hij mijn opnieuw gevulde glas aan.

‘Sorry, ik ben er niet helemaal bij.’

‘Nee, dat snap ik.’ Hij schudt geïrriteerd met zijn hoofd en gaat aan de andere kant van de bank zitten, zodat ik mijn benen iets op moet trekken. Hij zet zijn eigen glas op tafel en trekt mijn voeten op zijn schoot om te beginnen aan een voetmassage.

Ik zucht en kantel met mijn ogen dicht mijn hoofd naar achteren. ‘Hoe komt het dat jij altijd precies weet wat ik nodig heb, nog voordat ik het zelf weet?’ Zijn handen verstijven een milliseconde voordat ze weer verdergaan. ‘Omdat niemand je zo goed kent als ik.’ Daar heeft hij een goed punt. Waar andere meiden uit de klas een beste vriendin hadden, had ik Noah. ‘En ik zou graag willen zeggen dat ik je zo goed ken, dat ik zeker weet dat je niet teruggaat naar hem.’ Hij spreekt het laatste woord met walging uit en dat kan ik hem niet kwalijk nemen. Als Noah in zo'n situatie zou zitten, zou ik hetzelfde zeggen. ‘Er is geen enkel excuus waarmee je op de proppen kunt komen om zijn gedrag goed te praten.’ Hij kijkt me uitdagend aan. *Verzin maar een reden*, lijkt hij met zijn ogen te zeggen. *Ik schop elk argument onderuit*.

Ik neem een paar flinke slokken van mijn cocktail en laat de alcohol op me inwerken.

‘We maken allemaal weleens fouten,’ zeg ik uiteindelijk.

Noah gaat iets verzitten. ‘Pardon?’

‘Het was iets eenmaligs.’

‘Hij heeft je bedrogen en vervolgens voorgelogen. De keuze lijkt voor mij dus behoorlijk simpel. Als je nu zegt dat je bij hem blijft, ben je niet goed bij je

hoofd.’ Zijn stem klinkt hard en zijn houding is nog harder.

Ik trek mijn voeten van zijn schoot en vouw mijn benen onder mijn lijf. ‘Dat lijkt misschien zo voor jou, maar die keuze is niet zo simpel.’

‘Goed dan, leg het me uit.’ Hij slaat zijn armen over elkaar.

‘Ik luister,’ vervolgt hij als ik stil blijf.

‘Zonder Bart heb ik geen huis,’ begin ik.

Ik ben vorig jaar bij hem ingetrokken. Het huis staat volledig op zijn naam. Als we uit elkaar gaan, sta ik dus op straat.

‘Dan trek je bij mij in. Ruimte zat,’ wimpelt hij mijn eerste argument af. ‘Volgende.’

Ik denk aan mijn werk in de koffiehoeke van verzorgingstehuis de Zonnebloem. Het is voor een mager loontje, maar ik heb het contact met mensen altijd leuk gevonden.

Ze komen langs voor een bakje koffie of thee, soms met iets lekkers erbij en het belangrijkste: een praatje.

Ik ben vaak de hele dag in het verzorgingstehuis te vinden, ook al werk ik alleen maar in de ochtenden. In de middagen heb ik een vast rondje bewoners die ik bezoek, vooral mensen waarvan ik weet dat ze geen of amper bezoek krijgen. Dat breekt mijn hart, dus probeer ik zelf die mensen zo veel mogelijk te bezoeken. ‘Ik werk maar parttime.’

‘Dan zoek je er een baantje bij,’ maakt Noah korte metten met mijn tweede argument. ‘Ik geef je nog een kans, hommeltje. Dit moet een goeie zijn.’

Ik rol met mijn ogen bij het horen van mijn bijnaam. De bijnaam die Noah mij heeft gegeven toen ik op de eerste dag van de middelbare school aankwam in een zwart-geel gestreepte outfit, die - ter verdediging - voor die tijd erg hip was.

Ik zou kunnen zeggen dat ik het fijn vind dat Bart vaak thuis is, op de weekenden dat hij voor zijn werk weg moet na. Al betwijfel ik ondertussen of hij echt op zijn werk was. Hij is in ieder geval niet zoals Noah, die om de haverklap vertrekt, naar de andere kant van de wereld. Hij werkt een paar maanden ergens in een bar, doet daar ervaring op, om vervolgens weer terug te komen met de gekste smaken cocktails.

Noah is zo vaak weg, ik zou daar niet mee om kunnen gaan. Het idee van een partner is dat je elkaar regelmatig ziet. Bart en Noah verschillen als dag en nacht. Bart is stabiel en rustig, Noah bruist van de energie en is altijd bezig. Hij is geen relatiemateriaal.

Wacht, welke zijstraat heb ik genomen dat ik nu ineens hieraan denk? Ik heb al jaren niet meer op die manier over Noah gedacht. Stoppen nu. Niet meer aan denken.

‘Komt er nog iets?’

Ik schrik op uit mijn gedachten. Noah zit me afwach- tend aan te kijken. Prompt worden mijn wangen warm. ‘Ik eh... moet even nadenken.’

‘Als je na moet denken over een goede reden zegt dat al genoeg. Dumpen die hap.’

‘Zo makkelijk is dat niet.’ Ik wil eraan toevoegen dat ik geen fladderaar ben zoals hij, maar houd wijselijk mijn mond. De laatste keer dat ik daarover begon

leek hij nogal gekwetst en werd de sfeer tussen ons een beetje raar. Ik denk dat ik hem te veel met zijn neus op de feiten drukte. Ik had een goede relatie, terwijl hij het niet langer dan een paar weken met een meid kan uithouden. Tenminste, ik dacht dat ik een goede relatie had. Zo zie je maar weer.

‘Voor mij lijkt het heel makkelijk. Je hebt nog geen enkele keer gezegd dat je bij hem wilt blijven omdat je zo veel van hem houdt. Of dat je niet zonder hem kunt. Wat zegt dat over jullie relatie?’ Uitdagend kijkt hij me aan.

Met nog warmere wangen draai ik mijn hoofd weg. Hij heeft een goed punt, maar ik weiger dit toe te geven.

‘Natuurlijk hou ik van Bart.’ Het klinkt weinig overtuigend. ‘Dat lijkt mij vanzelfsprekend. Misschien is dit gewoon een hobbel waar we overheen moeten.’

‘Dat is een flinke hobbel dan.’ Noahs stem druipt van sarcasme. ‘Ik weet in ieder geval wat ik vind dat je moet doen. Als je bij hem blijft na dit voorval, dan ben je niet goed.’

Somber tuur ik naar de vloer. Ik weet dat het voor hem een uitgemaakte zaak lijkt, maar hij zit er niet in. Ik wil dat mijn relatie met Bart werkt vanwege een reden die ik niet aan Noah uit kan leggen.

‘Laat haar eens zien,’ commandeert Noah. Hij weet heel goed dat ik de meid waarmee Bart een slippertje heeft gehad, al heb opgezocht op social media.

Met tegenzin pak ik mijn telefoon. Ik weet zeker dat Noah net als Bart in katzwijn valt zodra hij haar ziet. Op de foto die ik aan Noah laat zien staat een jonge

vrouw met gladde gelaatstreken, perfecte make-up en een figuur waar je u tegen zegt. Al met al het tegenovergestelde van hoe ik ben: aan de kleine kant met mijn één meter zestig, gezegend met brede heupen - goed om kinderen te baren, hoor ik regelmatig - en donkerbruin haar dat niet krult maar toch ook niet steil is.

Noah bestudeert de foto een paar seconden. 'Hmm, niet bijzonder.'

Met samengeknepen ogen kijk ik hem aan. Niets aan zijn houding zegt dat hij liegt.

'Ik denk dat Bart een vlaag van verstandsverbijstering had, want ik vind jou een stuk knapper, als ik eerlijk mag zijn.'

Met een verhit hoofd berg ik mijn telefoon op. Ik weet niet of hij meent wat hij zegt, maar het geeft me in ieder geval een beter gevoel. Nou ja, een klein beetje, want de waarheid is dat ik me behoorlijk klote voel over Barts overspel, al ben ik bereid het door de vingers te zien. Hij heeft me het gevoel gegeven dat ik niet goed genoeg ben. Het gevoel dat ik al jaren probeer te vermijden, maar dat me toch op de een of andere manier blijft achtervolgen.

Ergens wilde ik het niet geloven, maar de seksueel getinte berichten die ik op zijn telefoon voorbij zag komen nadat hij op de bank in slaap was gevallen, logen er niet om.

'Ze heet Fien.'

Noah trekt een wenkbrauw op, iets wat ik altijd een bijzonder talent heb gevonden. Mij is het nog nooit gelukt. 'Wie noemt zijn kind nu Fien?'

Ondanks alles krullen mijn lippen omhoog. Op zich is Fien geen gekke naam, maar ik ben blij dat Noah besloten heeft om haar samen met mij belachelijk te maken. Ik ken die hele meid niet, maar het feit dat je met de vriend van iemand anders naar bed gaat zegt mij genoeg.

Ik drink mijn glas leeg en voordat de onderkant de tafel raakt, is Noah alweer opgestaan om het bij te vullen.

‘En nu?’

Ik haal mijn schouders op. ‘We hebben een goed gesprek gehad en hij heeft beloofd het nooit meer te doen. Ik geloof hem.’ Soort van, maar dat zeg ik er niet achteraan.

Een idee plopt op in mijn hoofd. ‘Misschien dat relatietherapie iets is voor ons.’

Noah komt terug uit de keuken en raakt kort mijn schouder aan. ‘Als jij besluit bij hem te blijven, dan steun ik je.’

Ik leg mijn hand op die van hem en kijk met een voorzichtige glimlach naar hem op.

‘Ik denk niet dat het de juiste beslissing is,’ benadrukt hij streng, ‘maar ik steun je wel, hommeltje. Altijd.’

Achter de balie van het verzorgingstehuis waar ik werk zit een vrouw met gefronste wenkbrauwen naar een computerscherm te kijken.

‘Hoi, Anja,’ begroet ik haar.

Zodra ze mij in het vizier krijgt verandert haar geconcentreerde gezichtsuitdrukking naar een warme glimlach. ‘Wil je de sleutel?’ Zonder op antwoord te wachten reikt ze naar het paneel achter zich dat volhangt met sleutels van verschillende afdelingen. Het oogt rommelig en is ook een tikje ouderwets. Ik kan niet wachten tot ze hier overgaan op cijfercodes om de deuren te openen.

‘Hoe gaat het met je?’ vraagt ze voordat ze de sleutel aan me geeft.

Heel even verstar ik. Ze zal het toch niet over het gedoe met Bart hebben? Ik heb niemand verteld over de situatie, ook op verzoek van Bart zelf. Nou ja, bijna niemand dan.

Wanneer ik haar aankijk zie ik geen bezorgdheid op haar gezicht, maar de normale Anja die aan iedereen vraagt hoe het gaat. Ik ontspan mijn schouders. Ik moet niet overal iets achter zoeken. ‘Het gaat goed.’

Anja knikt goedkeurend, alsof ze mijn moeder is, wat ze eigenlijk ook had kunnen zijn. Ze loopt tegen de zestig, wat haar pakweg dertig jaar ouder maakt dan ik. Ze grapt altijd dat ze hier al mijn hele leven werkt. 'Hoe gaat het met jou?' vraag ik uit beleefdheid.

'Z'n gangetje,' antwoordt ze. 'Ik heb dit weekend mijn kleinkinderen weer gezien. Kleine Jax is zo ontzettend gegroeid. Hij is bijna geen baby meer te noemen.' Ze lacht hartelijk, waarna ze vrolijk verder babbelt.

Ik vind Anja een schat, maar het is erg moeilijk om je van haar los te rukken als ze eenmaal begint te praten.

Mijn redding is de telefoon die gaat. Ze trekt een spijtig gezicht naar me.

'Geef niks, hoor,' zeg ik en ik snelwandelaar bij haar vandaan, terwijl ik bij wijze van afscheid met mijn hand wapper.

De uitdaging is om straks de sleutel weer af te geven. Als ik het een beetje goed inschat kan ik deze in de sleutelbak achterlaten terwijl ze koffiepauze heeft.

Ik neem de lift naar de tweede etage en laat mezelf binnen, waarna ik braaf wacht tot de deur veilig in het slot is gevallen.

In een rechte lijn loop ik naar de deur van meneer Franken. Onderweg word ik begroet door een aantal zusters. Ik klop meerdere keren. Als ik geen reactie krijg, open ik de deur op een kiertje en gluur naar binnen.

'Meneer Franken zit in de huiskamer,' zegt een van de zusters, en ik draai me om. De huiskamer is de ruimte waar alle bewoners van de afdeling samen